

Poetyckie
JASKOŁKI

Tomik 6

Kraków 2021

Wszelkie prawa, szczególnie prawo powielania i rozpowszechniania oraz tłumaczenia, zastrzeżone. Żadna część dzieła nie może być reprodukowana w jakiegokolwiek formie (za pomocą fotokopii, nagrań, mikrofilmów lub innych metod) ani też transmitowana przy wykorzystaniu elektronicznych systemów bez zgody pisemnej Wydawcy.

Redakcja

Dorota Sobol

Projekt i skład

Ewa Rosicka

Fundacja „Zawsze Warto”

ul. Radziwiłłowska 23/8

31-026 Kraków

www.zawszewarto.pl

Kraków 2021

*Serdecznie dziękujemy Pani Danucie Grechutowej
za zgodę na tak piękny patronat poetycki i plastyczny
dla VI edycji Poetyckich Jaskółek*

W kolejną pięciolatkę realizowania idei zrodzonej na niezapomnianym spotkaniu z Panią Ewą Lipską wkraczamy z żyjącym niezmiennie w społecznej świadomości – Markiem Grechutą.

Szósty tomik Poetyckich Jaskółekznaczony jest doświadczeniami roku 2020. W dialogu z refleksjami młodych ludzi niech zabrzmia słowa Pana Marka Grechuty:

*Gdy widzisz ptaka w locie jak wolny jest,
Jak płynie sobie, aż po nieba kres.
Wiedz – niebo bywa pełne wicherów i burz,
A z lotu ptaka już nie widać róż.*

*Bo wolność – to nie cel lecz szansa by
Spełniać najpiękniejsze sny, marzenia
[...] to królestwo dobrych słów,
mądrych myśli, pięknych snów,
to wiara w ludzi.*

Fundacja „Zawsze Warto” kieruje swoje projekty do młodych ludzi. Na przestrzeni lat widzimy, jak zmienia się kierunek refleksji, styl, widzenie świata. I widzimy, że niezmiennie są; wrażliwość, potrzeba wyrażania swojej ekspresji, poszukiwanie piękna...

Z ogromną radością zapraszamy do lektury kolejnych mądrych tekstów, wyrażając nadzieję, że nie jest to zaproszenie ostatnie...

ŻYJ TĄ NADZIEJĄ

Żyj – aby zrywać łańcuchy głuchych ciężkich dni
i nagle płynąć i myśleć że się tylko śni
błądź wśród obłoków marzeń z tą nadzieją, że
po tobie przyjdą inni i rozgrzeszą cię

Żyj tą nadzieją, co mieli Kolumb albo Bach
żyj tą radością dla której Chaplin wdziewał łańch
żyj z tym uśmiechem który Mona Lisa ma
żyj tym oddechem który Maratończyk zna

Żyj – poprzez mgły zwątpienia przecież mimo to
wieszcz ostrzy pióro swoje by przekreślić zło
i chociaż wiele przy tym łez w sobie skrył
pisał, bo wiedział dobrze, że ty będziesz żył

Żył tą nadzieją, co mieli Kolumb albo Bach
żył tą radością, dla której Chaplin wdziewał łańch
żył z tym uśmiechem który Mona Lisa ma
żył tym oddechem, który maratończyk zna

Żyj – aby tym co żyli spłacić pewien dług
tym co przed laty brali w sztywne ręce pług
dla swoich dzieci, wnuków szykowali świat
przez tyle gorzkich, trudnych i niewdzięcznych lat

Żyli tą nadzieją, co mieli Kolumb albo Bach
żyli tą radością dla której Chaplin wdziawał łach
żyli z tym uśmiechem który Mona Lisa ma
żyli tym oddechem, który maratończyk zna

Żyj – chociaż miłość twoja trafia w ślepy mur
śnij choć nad głową krążą czarne stada chmur
błądź po stronicach książek to ich czerń i biel
wskażą ci jeszcze niejedną piękną cel

Żyj, aby zrywać łańcuchy głuchych ciężkich dni
i nagle płynąć, i myśleć, że się tylko śni
błądź wśród obłoków marzeń z tą nadzieją,
że po tobie przyjdą inni i rozgrzeszą cię

Żyj tą nadzieją, co mieli Kolumb albo Bach
żyj tą radością dla której Chaplin wdziawał łach
żyj z tym uśmiechem który Mona Lisa ma
żyj tym oddechem, który maratończyk zna

Marek Grechuta

MAREK GRECHUTA

Poeta, wokalista, autor tekstów, kompozytor,
najważniejszy przedstawiciel polskiej poezji śpiewanej,
aktor

Zaczął się od kabaretu Anawa.

Potem były festiwale w Krakowie i w Opolu, wreszcie zespół Anawa, Grupa WIEM, Piwnica Hotelu pod Różą, tomiki poezji, dziesiątki koncertów na całym świecie, współpraca z największymi polskimi twórcami, nagrody, odznaczenia, albumy i nieodmiennie głębokie wzruszenia słuchaczy. I jeszcze prawda wyrosła z ogromnej prostoty przekazu.

*„[...] świecie nasz,
chcę być z Tobą w zmowie
[...] Świecie nasz - daj nam,
daj nam wreszcie zgodę
spokój daj [...]”*

Genialny artysta urodzony w pięknym Zamościu swą duszę związał jednak z Krakowem. Twierdził, że to właśnie miasto Go inspiruje. I w tym mieście pozostał na zawsze... Ciągłe przekonuje: „Życie nie można bez piękna, bez marzeń, bez snów”.

Róża

Marek Grechuta

DOM

Dom to mama,
Która krząta się od rana,
Zapach tostów na śniadanie
I wieczorne grzybobranie.
Dom to także uścisk taty,
Wspólne mecze, gry, zabawy,
Ciepły koc i czekolada
I kociaczek na kolanach.
Dom to śmiech i krzyki dzieci,
Serta książek i zeszytów
Dom to psiaczka ujadanie,
No i radość bez limitu.
Miłość, wsparcie i szacunek,
Wspólne święta, podarunek,
Bliskość, ciepło i rodzina.
W domu wszystko się zaczyna

Filip Jurek

lat 10

WSZYSTKO CO NAJWAŻNIEJSZE

Wczoraj w nocy płakałam
nad losem – ucznia.
Kartkówki, sprawdziany, pytania...
Jesteś taki, owaki –
ocena za oceną.
Ciasny jest gorset wymagań.
Zrób tak, zrób siak, źle, dobrze.
Nie umiesz?
Przecież to dziecinnie łatwe!
Sięgaj gwiazd!
To takie proste!
Skulona w niewiedzy.
Sokrates mym przyjacielem.

Wiem, że nic nie wiem...
Wszystko co najważniejsze
nauczyłam się w przedszkolu
– bawić się, tulić, śmiać i płakać.
Tego się teraz oduczam.
Pasje zamknięte pod kluczem.
Och! Dziś marzyłam
uszyć sobie sukienkę – nie umiem,
upiec ciasto – nie umiem,
radzić sobie z frustracją – nie umiem.
Jak chomik w kołowrotku
wiedzy klucze zdobywam.
Czy otworzą mi drzwi?
Do siebie, utraconej.

Dominika Komala-Wójcik

lat 13

I miejsce w VI edycji Poetyckich Jaskółek

PRZERWA NA ŻYCIE

Marzeń tak wiele,
Czasu niewiele
Dokąd tak pędzisz Życie?
Po co budzisz mnie rano?
Ścigaszą się ze mną o zmroku.
Chcę bujać w obłokach,
Pisać wiersze i zbierać kasztany.
Tak, jesień już mamy.
A Ty ciągle tak gnasz.
Za chwilę oprószysz śniegiem.
Wiosna przyjdzie też biegiem,
Wakacje będą za krótkie,
I liście znowu pożółkłe.

Czemu Ty Życie nie zwalniasz?
Tylko ciągle wymagasz.
Piętrzysz listy, ponaglasz,
To ważne, to pilne, potrzebne,
A może niepotrzebne?
Popłynę w ocean tej chwili,
W beczasie, w obecności
Zatapiam się, zgiełk ustaje.
Wskazówki zamierają.

Nie chcę się spieszyć, by żyć!
Dziś robię sobie przerwę na Życie.

Dominika Komala-Wójcik

lat 13

Nieboskłon

Katarzyna Magnuska

lat 18

SZKOLNE ZMARTWIENIA NASTOLATKA

Ja już jestem nastolatek!
Mam już jedenaście latek!
Chciałbym na komórce siedzieć,
a tu trzeba tyle wiedzieć...
Czym czasownik jest, czym biernik?
Co wymyślił pan Kopernik?
Czemu woda się gotuje?
Jak się w hucie stal hartuje?
Co pod Wiedniem pan Sobieski?
Gdzie i kiedy pan Żółkiewski?
Mitochondria, rybosomy,
kiedy w burzy słyszać gromy?
Wiadomości wciąż przybywa
i mi prawie łeb rozrywa.
Chciałbym grać na komputerze,
a tu Chrobry Niemców pierze.
Chciałbym bawić się klockami,
a tu sprawdzian z ułamkami.

Chciałbym komiksy poczytać,
lecz z polskiego będą pytać.
Chciałbym dzisiaj popróżnować,
a muszę wierszyk szlifować.
Nie wiem, czy na zdalnym wolę
czy z kumplami, ale w szkole.
Chciałbym z Nerfa z kolegami
też postrzelać się czasami.
Jeszcze klawiatura biała
cały wolny czas zabrała.
Kwinty, kwanty i oktawy,
kiedy będzie czas zabawy?
Chcę w Minecrafcie karmić kury,
a gnają do klawiatury...
Gdybym o tym wcześniej wiedział,
nadal w przedszkolu bym siedział.
Nie zostawał nastolatkiem
i miał czasu pod dostatkiem.

Jakub Rzepecki

lat 11

II miejsce w VI edycji Poetyckich Jaskółek

ŁĄKOWE ROZMYŚLANIA

Niebo błękitne i chmur nie widać.
Za krzewami pachnącego bzu
Dostrzec można łąkę jak ze snu.
Zapracowane pszczoły pyłek zbierają,
Lecą do ula i miód wyrabiają.
Gdzieś tam daleko dzieciół w korę stuka,
Ruda wiewiórka orzeszków szuka.
Słyszę szum wiatru i szmer strumienia,
Leżę na trawie, tak od niechcienia.
I liczę ptaków klucz.
Wystawiam rękę w stronę słońca –
Niech ta chwila trwa bez końca.
Uśmiecham się lekko, oczy zamykam
I ze zmęczenia powoli zasypiam.

Aleksandra Obratańska

lat 12

Wiosna, ach to Ty!

Amelia Doniec

lat 15

ONA

Jedziemy.

Spokój.

Cisza.

I nagle zjawia się Ona.

Z ciemności wyskoczyła wprost na maskę.

Brazowo-złote Bóstwo

w locie spoglądające na mnie jednym okiem.

Drżę z przerażenia.

W tym wzroku widzę pogardę lecz jednocześnie strach.

Błyszczące kryształy spływają po Jej złocie i kapią na maskę.

Przeskakuje.

Dotyka ziemi i

chwila mija.

Chciała zginąć?

Nie wiem.

Róża Hull

lat 14

III miejsce w VI edycji Poetyckich Jaskółek

BURZA

są tu piękne przedstawienia
gdy ciemne i ciężkie jak smoła chmury
zaćmią niebo swymi ogromnymi cielskami
czuję się wspaniale
obserwuję
widzę motyla który jeszcze leci do swego schronienia
słucham
słyszę monotonny szum liści i dalekie grzmoty
czuję
odczuwam wilgoć powietrza które zasiadło w fotelu i
czeka na początek przedstawienia
cisza
spektakl się rozpoczyna
na początku smukli i leciutcy artyści tańczą przed widownią
później na parkiet wychodzą tężsi aktorzy i także tańczą
na koniec na scenę wchodzą najwięksi wirtuozi
    (i ci najwybitniejsi)
nie tańczą długo
po ich kwestii przedstawienie powoli dobiega końca
na scenę wychodzi on Re
słońce
widownia jest w niego zapatrzona
tancerze wspólnymi siłami rozciągają dla widowni
    piękne kolorowe zakończenie
tęczową kurtynę

Róża Hull

lat 14

PRÓŻNIA

Cisza. Bezkresna i obezwładniająca.
Jak próżnia. Kap kap... Kap kap... Kap kap...
Puls szeleszczącego deszczu wybija rytm
o zardzewiały parapet mojego okna.
Jakby prosił, by mu otworzyć łaskawie
i by się troszeczkę ogrzał.

Cisza. Bezkresna cisza.
Wewnątrz ciepło, błogo, bezpiecznie. Jak w próżni.
A za oknem, w ulewy szale, wołają hałaśliwe krople
i liście targane wiatrem
niczym goście niespodziewani albo muchy natrętne.
Naciągam koc na głowę, poszukując na nowo próżni.

Kacper Jurek
lat 12

II miejsce w VI edycji Poetyckich Jaskółek

ZMROK

Rozżarzone słońce z trudem wcisnęło się
za pobliski pagórek.
Ucieka spłoszone. Czerwonym echem żegna się
z horyzontem.
Kwiaty milkną zasmucone, skuliły swe płatki
i opuściły głowy na znak tęsknoty.
A oto wynurza się już oczekiwany strażnik nocny.
Lśni srebrzystobiała szata i ucisza zebranych.
Rozciąga nad łąką granatową zasłonę.
Przedstawienie skończone.
Dobranoc

Kacper Jurek

lat 12

W GŁĘBOKIEJ BEZPOSTACI MOJEGO WNĘTRZA

Gdzieś w głębokiej bezpostaci mojego wnętrza
Panuje chłód
Panuje głód
Gdzieś na dnie mojego przekłęcia
Kryje się cud
W potokach wód
Gdzieś między szkłem a czerwienią
Zbiera się potok
Wstrząsa powierzchnią
Wzbiera się fala
Uderza po palach
Na nich osadzone nietrwale
Ciało zeszywniałe
Walczy w bezruchu
Szuka posłuchu

Gdzieś w głębokiej bezpostaci mojego wnętrza
Odczuwam chłód
Odczuwam głód
Gdzieś na dnie mojego przekłęcia
Szarpie mną wróg
Zwala mnie z nóg
Gdzieś między głową a sercem
Płynie wodospad
Chce pomóc w męce

Pęka grobowiec
Topnieje lodowiec
Pobudza do drżenia
I spada po kamieniach
Strumień rwący
Ukojenie niosący

Gdzieś w głębokiej bezpostaci mojego wnętrza
Wybucha burza
Przechodzi po wzgórzach
Gdzieś na dnie mojego przeklęcia
Z potoków wód
Wynurza się cud
Gdzieś z rozwartej jamy z wniebogłosem
Wrywa się ptak
Wzlatuje ukosem
Wydaje dźwięk tnący
Unosi spokój pnący
Leczy rany łzami
Stroi groby kwiatami
Aż topi się kra
Skapuje łza

Katarzyna Magnuska

lat 18

Dni których nie znamy

Aleksandra Surowiec

lat 15

NIEPEWNOŚĆ

W ciszy poranka przyszła niespodzianie
Przez okno wdarła się nieproszona
Zmieniła mego świata odczuwanie
Przynosząc rześki chłód onieśmielenia.
Jesień, jesień, czy to Ty?

Okno czułości uchylila subtelnie
Liście uczuć przemalowała złociście
Zakręciła mym życiem bezczelnie
Jak intruz do serca się wkradła.
Jesień, jesień, czy to Ty?

Babie lato rozsiała po polach
Ptasie śpiewy wciąż słyhać w oddali
Zmysły me utknęły w wysokich hiperbolach
Tak blisko uczucia kłutego wątpliwościami.
Miłość, miłość, ach to TY!

Kamil Szymański
lat 14

OPOWIEŚĆ O POWIERNIKU PIERŚCIENIA

*inspirowane „Sztandarami” Marka Grechuty
oraz „Władcą Pierścieni” J.R.R. Tolkiena*

Obudź się, Frodo, mały hobbicie
Przed Tobą jeszcze droga daleka
Nie wiesz wszak wcale, biedny Bagginsie,
Co Cię w odmętach Mordoru czeka

Nosisz na sobie tak wielkie brzemię
Za ciężkie na Twe zbyt wątłe siły
I iść wciąż musisz prosto przed siebie
oby złe siły Cię nie zniszczyły

U Twego boku jest wierny sługa
Oddany Samwise, wielki przyjaciel
On Ciebie zawsze we wszystkim słucha
Nawet Twe brzemię poniesie za Cię

Przed Tobą trudy nieuniknione
Przed Tobą złe Mordoru otchłanie
Przed Tobą mroki nieprzeniknione
Wiele upadków, jedno powstanie

Czy Ci się uda? Czy donieść zdołasz
Pierścień ten na Górę Przeznaczenia?
Czy trudnemu zadaniu podołasz
I zwyciężysz nad królestwem Cienia?

Drogi Frodo, Ty się nie poddawaj
Choć przyjdzie wiele złych chwil zwątpienia
Walcz dzielnie i wszystko z siebie dawaj
By żyć mogły przyszłe pokolenia

Jeśli nie uda Ci się dokonać
Misji Twej wielkiej, wszyscy zginiemy
Jeśli nie uda Ci się pokonać
Złych sił Mordoru, żyć przestaniemy

Frodo, Twa wola jest wystawiona
Na próbę ciężką, gorszą od ognia
A w Twoje małe ręce złożona
Jest ta nadzieja zwycięstwa dobra

Przegrałeś prawie na samej mecie
Gdy pomoc przyszła niespodziewana
Kto wie, co byłoby na tym świecie
Gdyby Sméagol nie znalazł swego pana

Odgryzł Ci palec i tym uwolnił
Świat od straszliwej Pierścienia mocy
A sam zaginął w zagłady toni
Dając kres wielkiej, okropnej nocy

Zginął tak Sméagol wraz z tym Pierścieniem
Który mu myśli wszystkie oplątał
Lecz dzięki temu złe rozwiął cienie
I zawiłane dzieje rozplątał

Dziś przyszło śpiewać o Tobie, Frodo
Tyś najdzielniejszy, chociaż tak mały
Będziemy zawsze tęsknić za Tobą
I za Twym sługą dobrym, wspomniałym

Sława rośnie Drużyny Pierścienia
W niej elf, hobbit, ludzie, krasnolud
No i czarodziej – zwycięzca Cienia
Co poległ w Morii i powstał znowu

Niech wszyscy razem o nich ogłoszą
Tych, co nam jasny świat przywrócili
Niechaj swej sławy imiona noszą
Niech na zawsze będą wśród nas żyli!

Magdalena Kozaczewska

lat 14

DWA TYSIĄCE DWUDZIESTY

Dwa tysiące dwudziesty.
Choć ta strona na razie wydaje się pusta,
To postaram się zapełnić ją najlepiej jak potrafię
Trafnymi słowami
Dwa tysiące dwudziesty.

Dwa tysiące dwudziesty człowiek zdobywa kolejny szczyt
Dwa tysiące dwudziesty mężczyzna uronił łzę
Dwa tysiące dwudzieste dziecko zastanowiło się
co to znaczy kochać
Dwa tysiące dwudziesty pasterz zgubił swoją owcę.

Dwa tysiące dwudziesty
A mógł być tysiąc dziewięćset...
A mogło być szaro nie tylko za oknem.
Mogło być ciemno nie tylko w pokoju
Ale jego braku i zimnie.

Dwa tysiące dwudziesty. Rok.
Nieco ospały, leniwy..

Helena Schoen-Żmija

lat 17

HERBATA

Parzę herbatę
W niewielkim jak świat kubku
Zaokrąglonym – od brzegu do brzegu
Z oknami na dwie strony
– tam gdzie pijam ja
I tam, gdzie kiedyś odbiły się twoje usta

(S)parzyłam herbatę
Szczęśliwy rok to ten,
Gdzie gołębie odchody przestają być przeszkodą
By po cichu spacerować
Alejami jaskrawych wspomnień

Jeszcze nie wylałam herbaty
Jeszcze
Tylko na to czekam;
Za każdym razem gdy podnoszę kubek
Aż zadrży mi ręka
Albo chociaż palec
Pod presją i ciężarem cieczy

Ale na razie mogę sobie tylko myśleć
Jakby to było rozlać herbatę
Poczuć ogromną ulgę nowości
Świeżości i ważności.

I zatrzymać zbłąkanego Syzyfa
Który odbija się od pokój do pokoju
I uciszyć Odyseusza który nie raz
Płynął przez mój świat.

Helena Schoen-Żmija

lat 17

***

Szłam przez miasto zagubiona
Tak jakby miała wreszcie wrócić
Tak jakby było warto czekać
Na jej bezpowrocie

Znowu stoję przy kamieniu
Substytucie życia
Boskiej budce telefonicznej
bez pewności wysłuchania

i myślę...
podobno też jestem
i myślę...
że to pomówienia
bo nie mogłabym kimś
być mając wszystko i nic

ta szara masa co przelewa
się dzień w dzień pod moim oknem
ta lawa niebezpiecznie dławiąca
łzawiąca i gorzka, już mam jej dość

szłam ulicą zagubiona
tak jakby miała jeszcze wrócić
tak jakby było warto czekać
na jej powrót. Nadziei...

Helena Schoen-Żmija
lat 17

O NADZIEI

Żyję nadzieją, bo trzyma mnie przy życiu.
Tylko ona chęć do istnienia w sercu rozpala.
Jutro będzie inne, lepsze – ciągle szepce mi do ucha.
A ja wciąż jej wierzę i ufam, bo to w końcu ona żywot
w sercu umilała.
I tak do końca już będzie.
Dopóty, dopóki mnie ona nie opuści,
żyć, żyję.
Słowo daję, przy niej o trwożnych rzeczach nie myślę.
Kocham Cię, moja Droga Towarzyszko,
na tej drodze pełnej bezdroży.

Anna Rudzka

lat 14

(NIE)ZAPOMNIANA DUSZA

Rozhuśtana jeszcze
huśtawka promienieje światłem radości dziewczynki,
która przed laty się na niej huśtała.
Tu, pod tym dębem
zapomniana stoi,
lecz gdy odwiedzisz to miejsce,
czuć ją...
Małą dziewczynkę, potem już kobietę.
Całą jej historię znam,
bo dąb mi ciągle szepcze do ucha.
Była mądra, zginęła w Powstaniu Warszawskim...
Bohaterko moja!
Znam Cię, nie znając Cię osobiście.
Wiem o Tobie więcej niż Ty sama...

Anna Rudzka

lat 14

JESIEŃ

Idzie jesień uśmiechnięta.
Słońcem wita jak wróżbita.
Kiedy czasem się zezłości,
to i deszczem nas ugości.

Kosz kasztanów już nam niesie
i przywitać chce nas w lesie.
Grzyby z nami chce pozbierać,
ukołysać do snu drzewa.

W końcu uśpi całą ziemię,
by przywitać mroźne dzieje.
Zimie białej rękę poda,
zapanuje wszędzie zgoda.

Maksymilian Migda

lat 11

ANONS

Przeczytawszy razu pewnego w gazecie
anons prześmieszny, lecz kpić nie wypada,
zaśmiałem się w duchu: „Rety, litości!
Cóż waćpan piszesz?! Cóż waćpan gadasz?!”

Bzdury i tyle! Talerz głupoty!
Nie pierwsze to zresztą koty za płoty,
bo przecież nie dalej, jak dnia wczorajszego
czytałem inny anons tamtego.

I równie drętwy, i równie głupi.
Któż ci tym razem ów worek kupi?

„Worek bez miary, bez dna i bez brzegu,
Taki się przyda zaprawdę każdemu!
Taki, co zmieści wszelkie zasoby –
Worek dla wszystkich, dla każdej osoby!”

„Przystępna cena” – o, to ci nowina!
Tak się reklama każda zaczyna.
I komu chcesz wcisnąć taką promocję?
Zwykłego kitu kolejną porcję...

„Wysoka jakość” – nie mniemam inaczej!
Jakość to przecież handlu podstawa,
tak się dziś liczy, tak się ją ceni, powiedziec:
kluczowa, to żadna przesada!

„Darmowa przesyłka” – Cóż to wielkiego?
Dziś to jest standard sklepu każdego,
bylebyś tylko zapłacić zechciał
i byle ów dostał „sprzedawcę na medal”.
I byle się słupki w banku zgadzały
to ci dostarczą i transport cały!
(Bo już kolejny na statku płynię,
a stary zalega wciąż w magazynie...)
Znudziła mnie prasy lektura poranna,
a w tym i anons owego waćpana.

Niesmak mi przyszedł na tę konsumpcję,
na tę zachłanność, na tę korupcję!
Odpalę więc może smartfona nowego
i zrobię wreszcie coś sensownego.

Ach, senność mnie morzy (zabrakło kawy),
pójdę się zdrzemnąć, a za godzinkę,
zanim coś zrobię naprawdę twórczego,
wystawię zużyte buty na Vinted

Maciej Jurek

lat 13

SPIS TREŚCI

Marek Grechuta <i>Żyj tą nadzieją</i>	9
Filip Jurek <i>Dom</i>	15
Dominika Komala-Wójcik <i>Wszystko co najważniejsze</i>	16
Dominika Komala-Wójcik <i>Przerwa na życie</i>	18
Jakub Rzepecki <i>Szkolne zmartwienia nastolatka</i>	20
Aleksandra Obratańska <i>Łąkowe rozmyślania</i>	22
Róża Hull <i>Ona</i>	24
Róża Hull <i>Burza</i>	25
Kacper Jurek <i>Próżnia</i>	26
Kacper Jurek <i>Zmrok</i>	27
Katarzyna Magnuska <i>W głębokiej bezpostaci mojego wnętrza</i>	28
Kamil Szymański <i>Niepewność</i>	31
Magdalena Kozaczewska <i>Opowieść o Powierniku Pierścienia</i>	32
Helena Schoen-Żmija <i>Dwa tysiące dwudziesty</i>	35
Helena Schoen-Żmija <i>Herbata</i>	36
Helena Schoen-Żmija ***	38
Anna Rudzka <i>O nadziei</i>	39
Anna Rudzka <i>(Nie)zapomniana dusza</i>	40
Maksymilian Migda <i>Jesień</i>	41
Maciej Jurek <i>Anons</i>	42

SPIS PRAC GRAFICZNYCH

Marek Grechuta <i>Róża</i>	13
Katarzyna Magnuska <i>Nieboskłon</i>	19
Amelia Doniec <i>Wiosna, ach to Ty!</i>	23
Aleksandra Surowiec <i>Dni których nie znamy</i>	30